

Barnets lek i drömska landskap

Åsa Davidsson på Galleri Sjöгатan Sju

Vissa konstnärer har förmågan att skapa bilder som vem som helst borde kunna känna igen sig i. Som horoskop är de tillräckligt öppet formulerade för att betraktaren ska kunna fylla i berättelserna med egna fantasier. Åsa Davidsson, som ställer ut på galleri Sjöгатan Sju i Sundsvall, är just en sådan konstnär. I hennes målningar händer det inte så mycket och kanske är det därför de är så tacksamma att fantisera kring. Målningarna föreställer landskap, en blandning av skog, vatten och övergivna byggnader eller skrot. Ett eller flera barn utforskar miljöerna stillsamt, kanske leker de men oftast ser det ut som om de bara står still och tittar. I vissa målningar finns också diskreta abstrakta former och genomskinliga gestalter som rubbar den rationella verkligheten och får den att smälta ihop med drömda världar. Det är fint målat i en teknik där konturerna kan vara ganska strama men ifyllningen är mer flödig och rinnig. Sättet att måla känns igen, men stilen tillhör snarare vår tid än någon särskild konstnär.

Utställningen erbjuder till form och innehåll egentligen inget som är överraskande eller originellt, men det gör inget. Det bekanta behöver inte vara sämre än det främmande. Det finns också goda skäl för konstnärer att välja barnets lek i naturen som motiv. Barnet är något som vi alla kan relatera till och en symbol som vi kan fylla med egna betydelser och minnen. Särskilt berörd blir jag av en flicka med mörkt hår och rosa jacka som jag inbillar mig återkommer i flera bilder. Men det kan också vara helt olika personer med liknande drag. Hon har sänkt blick och hopsjunket kroppsspråk, ett träffsäkert porträtt av ett ensamt och osäkert barn. De flesta barnen som befolkar Åsa Davidssons bilder ser ut att vara försjunkna i allvarliga tankar men just den här flickan har ett mer sorgset än förundrat uttryck. I en av målningarna står hon ensam vid ett stängsel i skogsbrynet och i nästa bild står hon på en scen i en lada och ser ut över ett hav av röda, tomma stolar. I målningen *Tillbaka* möter hon en grupp andra barn på en lägda, till synes orolig över konfrontationen. Trots att hon står för långt bort för att hennes ansikte egentligen ska kunna avslöja några känslor så får jag stark sympati för detta barn, som råkat bli just min projektionsyta.

Som helhet är utställningen lyckad, bilderna hänger samman fint och väcker olika slags känslor. Något som Åsa Davidsson lyckas särskilt bra med är återgivningen av ljus och speglingar i vatten. Det bästa exemplet finns i diptyken *Längs med*, där det gyllene ljuset nästan framkallar lukten av en frisk och klar vinterdag som håller på att ta slut. Årstiderna skiftar i målningarna och framkallar minnen av olika dagar som var just så där råa och fuktiga eller då himlarna var just så där skära och nätterna var så ljumma som de bara var i barndomen.

Text och foto: Alveola Ämting

Volym 2017-11-01